

на Ана. И колкото по вече гледаше облацитѣ — толкова тя се увѣряваше, че това сж нейнитѣ блѣнове, повѣни отъ незнаенъ вѣтъръ въ тъменъ сънъ и залетѣли къмъ далечни страни, гдѣто никога не е ходила, но все ѝ се струва, че ги познава. — И подаде се Ана на далечни желанія, каквито тя е изпитвала само като школьница, когато по стѣнитѣ въ училището съ часове е гледала прѣзъ прѣмрѣжени клепки картитѣ на Азия, на Австралия . . . И нѣкаква болна и сладка тжга, като тънка мека вълна се разлѣ въ душата ѝ.

— Ей, хора! хора! — извика гърлестъ мъжки гласъ отъ долѣ и Ана се съпна. Тя се вслуша и чу:

— Още ли спите бе? —

Тя позна гласа на сестрина си мъжъ и махна ржка безъ да стане.

Но гласътъ настояваше да вика и тя стана, намѣтна се и излѣзе.

Мъжътъ, що викане, стоеше правъ и съ голѣмата си космата ржка бършеше попѣстрената си коса; голѣмитѣ му сиви очи весело погледваха къмъ тарпозана и щомъ видѣ Ана, съ усмивка подзе: — Залисана въ нѣкой романъ, ха?

Ана го погледна и не ѝ се искаше да отговаря. Ала той и не забѣлѣза настроението ѝ. Избърса ржка и се приближи да я здрависа.

— Хе — хе — хе — се носѣше весело гласътъ му. Жената трѣбва всѣкога съ чисти ржцѣ да я здрависашъ, инѣкъ . . . Едрата му снага се наклоняваше къмъ дѣсния кракъ, съ когото леко накуцваше и като друсна силно ржката ѝ, седна.

— Слушай, Ано, добави той, ние съ Радивоя не сме закусвали, че ако може нѣщо. . . . Нали знаешъ адетя на бая си Папанка.

— А гдѣ остана той? попита тя.

— Той се разправя съ кучетата въ месарницата. Тръгнахме на ловъ, а то се обѣрна таково врѣме, че ще се връщаме май безъ нищо.

Тя се надвѣси на тарпозана. Братъ ѝ, щомъ я видѣ, извика: «ей сега, сега ще дойда! Трѣбва да се разправа съ тия юнаци.»

Папанко се отдалечи къмъ кря на чардака, и почна да тупа съ ловджийската си прѣчка пращнитѣ си бо-